

I.

Fényben úszik az éjszakai Budapest. Széles fényáradat a Duna egyik partján, csillogó fénypontocskák hegyekbe vesző halmaza a másik parton. A hidak íveit fényfűzerek jelzik.

A gyárépületek ablakában hajnalig világít a fény. Ott öntik formába a fémeket, fonják a fonalat, ütemesen zúgnak az esztergapadok, a fűrőgépek.

A villamossági berendezéseket gyártó üzem munkásainak egy csoportja összegyűlt a sztahanovista klubban. A Szovjetunió Kommunista Pártja történelmi jelentőségű XIX. kongresszusának anyagairól folyik a beszélgetés. Hiszen a Szovjetunióknak és hős kommunista pártjának sorsával szoros kapcsolatban lényegében a magyar nép sorsát is megtárgyalták.

— Tizenégy éves voltam, mikor először láttam orosz embereket — mondja csendesen elgondolkodva Kocsis Gyula. Élénk napbarnított arcú ember, izmos kezével pontos mozdulatokat tesz. Elmunkás és az egyik műhely párttitkára. — Kunhegyesen éltem akkoriban 1919-ben történt. A nyugati országok csapalai minden oldalról szorongatták a Magyar Tanácsköztársaság védelmezőit. Egy magyar vöröskatonasági tag visszaverte falunkból a megszállókat. A vöröskatonák közt volt néhány orosz is. Egyszerű munkások és parasztek gyermekei voltak ezek, akiket a világháború idején a német-osztrák csapatok foglyul ejtettek. Es midőn a magyar nép felkelt évszázados elnyomói ellen, azonnal csatlakoztak harcához. Idegen földön is új, szovjet hazájuk polgárainak érezték magukat. Emlékszem rá, hogy az egyik orosz harcos, kinek fején véres kötés volt, lelkesen beszélt nekünk Leninről, Sztálinról, Szovjet-Oroszországról. Nem vagyunk ellenségeitek — mondotta — Nagy vezéreink valamennyi nép szabadságát és egyenjogúságát akarják...

— Magam is vöröskatoná voltam akkoriban — szakította félbe a beszédét Fazekas István, aki nemrégiben még egyszerű munkás volt, most a gyár igazgatója. — Mikor már nem tudtuk Budapestet tartani, az egység parancsnoka, egy öreg pesti munkás, ezt mondotta: «Most veszítettünk, de — fel a fejvel, elvtársak! — eljön az idő és Magyarország felett a szabadság vörös zászlaja lobog majd.» Már akkor a szovjetek országának létezésében láttuk ragyogó holnapunkat.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztálvozz

384.35

A SZÍVEK MÉLYÉBŐL

Írta: Sz. Krusinszkij, a „Pravda“ magyarországi tudósítója

Forrás:

Pravda újság

1952. 4. 21

(Idő)

(Köt.)

gunk jobb jövőjére. Így tanítja öke Sztálin».

Es az egyszerű emberek szívében megszállt a ragyogó jövőbe vetett hit.

II.

Szük körben ülnek együtt a gyár élénjárói és meghittén beszélgetnek. Magyarország háború utáni életéről folyik a szó.

— Anélkül, hogy a gyár területéről kilépnének, megítélhetjük a Szovjetunió sikereit — mondja a beszélgetés egyik résztvevője. — Nézzétek csak, milyen sok egyszerű, Szovjetunióban gyártott gépet kapunk. Beszéljen erről igazgatónk.

Fazekas István, a régi munkásgárda képviselője figyelmesen végignézi a jelenlévőkön, szinte tanuul hívja hallgatóit és így beszél:

— Emlékezzetek rá, elvtársak, hogyan hurcoltuk ki a romok alól az épen maradt gépeket, hogyan építettünk fölúj szalma-sátrát, mint a dinnyeföldön. Üzemünket a hitleristák majdnem teljesen megsemmisítették. Teglánként építettük újjá akkoriban a régi műhelyeket és ezzel együtt új, világos gyárépületet építettünk. Mit tagadjuk? Sokan aggodalmaskodtak: Csak ne kelljen aztán futballozni ebben az épületben. «Honnan vesszük a gépeket?» — kérdezték az emberek. És nézzétek, hány ilyen épületünk van ma? És van bennük gép elegendő! Hét esztendő alatt többet építettünk, mint a gyár korábbi történetének 105 éve alatt. Gépeket a Szovjetunió adott nekünk. Műhelyeinkben 250 szovjet gép dolgozik. Üzemünk sohasem látott azelőtt ilyen tökéletes technikai felszerelést. Így van ez elvtársak mindenütt. Magyarország azelőtt elmaradt ország volt... Az önzetlen szovjet segítségnek köszönheti, hogy az élénjáró ipar országává változik.

Erről beszélnek a többiek is. — Bányáinkban szovjet szénkombájnok dolgoznak!

— Hortobágy aszályos pusztáján szovjet ekskavátorok vágnak utat a víznek, hogy ott susóghasson a vetés!

— Es a teljesen szovjet technikával felszerelt üzemek! Nézzük csak akár a szege di kombinátot — textiliparunk gyöngyét. Csupa szovjet gép dolgozik benne!

— Hát a diósgyőri nagykohó! — Es Sztálinváros — az élénjáró technika és a szocialista élet városa, amely úgy növekszik, mint a mesében!

— S az élénjáró szovjet tapasztalat! Nagy kincsünk az.

— Sztálin elvtárs minden szava felfegyverez bennünket és megvilágítja előrevezető utunkat — tette hozzá mindehhez Fazekas, aki ismét beszélni kezdett.

A beszélgetés folytatódott. — A szovjet technika — mondotta a gyárigazgató — továbbra is biztosítani fogja a demokrácia és szocializmus egész táborának technika; haladását. Felébreszti a mi népünk alkotóképességeit is, életre hívja a egyszerű tehetségek egész sorát. Csak nevelni kell őket, csak tanulniuk kell mindnyájunknak, fel kell fegyverkeznünk a tudással. Így értelmezem én a Szovjetunió Kommunista Pártja XIX. kongresszusának határozataiból és beszámolóiból reánk háruló feladatokat.

III.

A MAVAG mozdony- és gépgyár Budapest egyik legnagyobb ipari üzeme. Délután 3 óra van. A szerelőműhely tágas helyiségeiben gyülekeznek a munkások, akiknek műszakja éppen most fejeződött be. Több mint kétezeren gyűltek össze. Ott vannak valamennyi műhely küldöttjei. Balogh Lajos öntő, az üzem párttitkára barátságosan pillant végig az embertömeget és lelkesen mondja:

— Október 14-én, a Szovjetunió Kommunista Pártja XIX kongresszusának utolsó napján beszédet mondott Joszif Visszarionovics Sztálin elvtárs!

A műhely magas ívei alatt dörög a lelkes taps, harsognak a kiáltások: «Eljen Sztálin elvtárs!», «Hurrá, Sztálin elvtársnak!»

Balogh Lajos megindultan olvassa Sztálin elvtárs beszédének magyar szövegét. A munkások tekintetében ott csillog a lelkesedés és a büszkeség. A figyelő áltes proletárcok között ott ragyog a fiatalok, a munkáknak arca.

A párttitkár felolvassa az utolsó mondatot Sztálin elvtárs beszéde elhangzott. Az összegyűlt tömegeből hatalmas, tagbaszakadt ember lép ki. Szócei Sándor Kossuth-díjas kovács. Olajos sapkájával kezében így szól dolgozótársaihoz:

— Nagy örömet okozott nekem, hogy meghallhattam ma Sztálin elvtárs szavait a Szovjetunió Kommunista Pártjának hatalmas történelmi útjáról, a béke és a szocializmus legyőzhetetlen tábora erőinek és hatalmának növekedéséről.

A kovács lelkesen beszél arról, milyen jogos büszkeséget kelt mindegyik munkás szívében az a tudat, hogy Magyarország munkásosztálya a nemzetközi forradalmi munkásmozgalom «rohambrigádjához» tartozik. Szócei arról beszél, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja mindenekelőtt az 1917 októberében aratott győzelmével felbecsülhetetlen segítséget nyújtott minden ország dolgozóinak, így a magyar népek is, hogy új, hatalmas segítség volt a nemzetközi munkásmozgalomnak, midőn Lenin—Sztálin pártja biztosította a Szovjetunióban a szocializmus felépítését. A Szovjetunió ennek a pártnak a vezetésével szabadította meg Európa és Azsia népeit a fasiszta rabszolgaság veszélyétől. Lenin—Sztálin pártja most a kommunizmus felépítéséért vívott harcban vezeti a szovjet népet.

— A gyár sokezer dolgozójának nevében — folytatja Szócei Sándor — ünnepélyesen ígérem, hogy méltók leszünk ahhoz a hatalmas segítséghez, amelyet a Szovjetunió Kommunista Pártja és a szovjet nép a magyar népek nyujt!

A gyűlésen újabb és újabb felszólalások hangzanak el. Kozma Mihály technikus, a Magyar Dolgozók Pártjának tagja, felszólítja az üzem dolgozóit, hogy még kitartóbban harcoljanak a termelési színvonal további emelésén.

— Sok éven át vezesse a világ forradalmi és munkásmozgalmának «rohambrigádját» Sztálin elvtárs, a nagy vezér, az egész haladó emberiség világtörténelmi győzelmeinek szervezője! — kiáltja hangosan a felszólaló.

Pál János mérnök szenvedélyesen mondja:

— Sztálin elvtárs nagyra értékeli az új élet építésében kifejtett erőfeszítéseinket. Országunkat a többi népi demokráciával együtt a nemzetközi forradalmi mozgalom új «rohambrigádjának» nevezte. Tömörüljünk a nagy Sztálin köré még szorosabban az új győzelmek nevében!

Deák János Kossuth-díjas művezető ugyanezt a gondolatot folytatja és ünnepélyesen igéri a szerszámkészítők nevében: December 21-ig teljesítik a műhely évi termelési tervét, fokozzák a munka termelékenységét, még jobban kihasználják a technikai felszerelést.

Baricza András sztahanovista mondja: — Az imperialisták valamennyiünkre meg akarnának semmisíteni, de nem telet az erejükből! Legyőzhetetlen a béke és a szocializmus hatalmas tábora, amely magában foglalja Kínától és Koreától Cseh szlovákiáig és Magyarorszáig Európa és Azsia népeit!

Harmati István, a műhely párttitkár lelkesen és bensőségesen mondja:

— Nincs ma szebb név a földön Sztálin elvtárs nevéénél. Ez a név mindig a felszabadulás boldog napjaira emlékeztet bennünket, belénk tölti a jövő győzelmek hitét. Kötelességemnek tartom, hogy alaposan tanulmányozzam Sztálin elvtárs beszédét, XIX. pártkongresszus valamennyi anyagát. Meggyőződést és erőt merítünk belőlük.

Szeretettel beszélnek a felszólalók a Magyar Dolgozók Pártjáról, a nemzetközi forradalmi mozgalom új rohambrigádjáról Rákosi Mátyásról, a magyar nép kipróbált vezérééről.

A gyűlés befejeződött, Balogh Lajos, a vidék öszezezi eredményeit. Sok felszólaló kívánóra nem került sor. Rövid az idő a kifizetések között.

— Csak azt akartam mondani — mond bizalmasan szomszédjának Hegedüs Dező munkás — hogy mi, lokomobilszerelők ebben a hónapban a korábbi tizenhárom szemben harminc lokomobilt szereljük össze.

Balogh Lajos közben szívből, lelkesen mondja:

— Azt szeretném, hogy beszédeink, magyar munkásoknak, a Magyar Dolgozók Pártja tagjainak egyszerű és szívélyes szavai eljussanak a nagy Sztálinhoz, Sztálin elvtárs! Az ön szavai örökre bevésődnek szívünkbe. És mindig hívek leszünk bővebb tanításához, amely büszkévé tesz bennünket. Rendületlenül hívek leszünk a szovjet néphez, amely az ön böles vezetésével építi az utat a kommunizmus felé a világ valamennyi népe számára!

Budapest, október.